

Červený stopár II

Stopár Erlyn dorazil hlbšie do hôr. Lesnú cestu objímal hustý porast a stromy. Jeho kôň mal príjemný pohodlný krok. Ticho a pokoj mu dovoľovali sústrediť sa. Týmto smerom nechodilo veľa ľudí. Len tu a tam niekoho stretol a pozdravil sa jemným pokynutím hlavy.

Divoké emócie z farebného kameňa dokázal konečne ovládnuť. Energia sa začínala upokojsť. Erlyn si všimol, že sa chová takmer ako živý tvor. Najskôr bola nedôverčivá a agresívna, ako keď si niekto domov zoberie túlavú mačku, ktorá od stresu behá po celom dome, robí neplechu a škrabe. Rovnako sa chovala táto energia.

V mysli si postupne všetko spájal. Bolo to zvláštne. Nikdy sa mu nestalo, že by pohltil magickú esenciu, ktorá sa správa ako živá bytosť. Teraz dokázal čítať úmysel tej ženy. Jej pocity sa stali jeho pocitmi. Bola zmätená a to až tak, že netušila ani kým je a ani kde sa nachádza, akoby ju niekto vytiahol z iného sveta. Poháňalo ju nutkanie utekať a tento smer si nevybrala len tak. Snád nemala namierené do Záhrobných Hôr.

Čím viac stopár spoznával pocity tej ženy, tým k nej prechovával väčšiu náklonnosť. To ho trochu znepokojovalo. Cielene sa vyhýbal akýmkoľvek emóciám, aby mu nebránili v jeho práci. Nedržal pri sebe ľudí, nemal priateľov a tobôž nie ženu, či rodinu. Pri jeho profesii by boli na prítiaž.

Konečne si odpočinie. Z hrebeňa videl malé mestečko, ktoré ležalo v malej horskej doline obklopenej zalesnenými kopcami. Potok tiekol pomedzi domy a jeho hladina sa ligotala pod slnečnými lúčmi. Z diaľky prichádzali odľahlé zvuky sekery, ktorá naráža do dreva, ako sa niekto snažil zoť ať strom. Klukatá cestička viedla dole do mesta.

Mestečko Svetava založili na ťažbu dreva. Hovorilo sa, že leží na konci sveta, že tu líšky dávajú dobrú noc, čo mohla byť aj pravda, lebo odtiaľto už nevedla žiadna cesta hlbšie do hôr. Tvorilo ho niekoľko menších ulíc, ktoré sa zbíhali na malom námestí. Dali sa zahliadnuť kamenné ale aj drevené domy. Stopa viedla presne tam.

Pred vstupom do mesta odložil svojho koňa do stajne a rovno sa pozrel, či tam nie je aj kráľovský biely kôň. Nanešťastie nikto takého ani len nevidel.

Erlyn vošiel do hostinca v meste Svetava. Nachádzal sa v centre na malom a ospalom námestíčku.

Svojim výzorom sem očividne nezapadal. Niekoľko mocných drevorubačov si ho zvedavo

premeralo. Avšak keď si všimli jeho rázny tvrdý krok a meč pod červeným plášťom, radšej otočili pohľady a ďalej popíjali pivo.

„Zdravím,“ prihovoril sa mu hostinský vo vytáhanej spotenej košeli s mokkými kruhmi pod pazuchami a na hrudi. Mal mocné predlaktia a mozoľnaté ruky. Ak iste bývalý drevorubač. „Čo ťa sem privádza?“

„Práca,“ odvetil Erlyn ako sa pozeral hore dole po hostinci.

„Chceš izbu?“

„Možno,“ odpovedal stopár. „Koľko?“

„Zlatka na noc.“

„Dobre.“ Zalovil vo vrecúšku za opaskom a vybral jednu mincu. Položil ju na pult.

Hostinský na oplátku vyložil hrubý kľúč. „Izba číslo tri.“

Erlyn si zobral kľúč. „Niekoho hľadám.“

„Ach,“ povzdychol si hostinský. Vzal do ruky pivový pohár a začal ho leštiť utierkou. „Všetci niečo hľadáme.“

„Je to žena.“

„Odporúčam nevestinec. Jeden je na druhom konci Svetavy.“

„Má popolavé vlasy a bieleho koňa.“

Hostinský mykol plecami. Zdvihol pohár na svetlo a pozrel sa, či je dosť naleštený. „Nevidel som takú. Dáš si niečo? Pivo? Víno?“

„Čo máš na jedenie?“

„Mám tam chlieb, nejaký syr, šunku a voľáky guláš.“

„Guláš.“

„To budú štyri strieborné.“

Erlyn vyložil ďalšiu zlatku.

„Menšie nemáš?“

„Nie.“

Hostinský prekrútil očami. Zobral zlatú mincu a potom čosi hľadal pod pultom. Ozvalo sa cinkanie. Hneď vyložil šesť strieborných. „Tu máš výdavok. Sadni si. Jedlo ti donesiem.“

Erlyn zobral svoje strieborné. Zdalo sa, že v týchto končinách má zlaták hodnotu desať strieborných. V každom meste to bolo inak a niekedy sa to líšilo dokonca podnik od podniku.

Presunul sa k malému stolu v rohu krčmy. Naskytl sa mu odtiaľto dobrý výhľad. Z otvoreného okna vedľa neho prúdil závan čerstvého vzduchu.

Žena, ktorú hľadal musela týmto mestom prejsť. Cítil vlákna energie, ale zdali sa mu byť akési neurčité. Nevedel presne odhaliť ich polohu. Možno to bolo tým, že necelý polden cesty sa nachádzali Záhrobné Hory, nechválne známe svojou magickou silou. Očividne narušovali stopu,

ktorú tu žena zanechala.

„Nech sa páči,“ riekol hostinský a položil na stôl misku s gulášom. Stále sa z nej parilo.

„Ďakujem.“

Erlyn sa pustil do jedla. Srkal teplý guláš.

...

Niečo nebolo v poriadku. Červený stopár sa poprechádzal mestom Svetava hore a dole. Prešiel každú uličku a obišiel každý dom. Stopu cítil takmer všade a zvláštne bolo, že sa premiestňovala. Raz ju našiel v jednej ulici, potom zmizla a objavila sa v druhej.

Nikde však ani chýru ani slychu po bielom koňovi, či popolavej žene.

Erlyn ostal bezradný. Stopa nevychádzala z mesta. Keď sa tretíkrát dostal na malé námestie v centre pochopil, že chodí dookola v bludnom kruhu.

Slnko začínalo zapadať za vrcholky hôr. V týchto končinách sa stmievalo pomerne skoro. Vzduch sa citeľne ochladil.

Popred domy sa teperil voz, ktorý ťahali dva ťažné kone. Naložené drevo nadskakovalo na krivej dlažbe. Kočís sedel zhrbený a znudene držal oťaž. Keď uvidel stopára, zastavil voz. „Hou, hou. Stojíme.“

Kone poslušne zastavili. Jeden zdvihol chvost a vykadil sa priamo na dlažbu.

„Hej ty,“ riekol kočiš smerom k stopárovi.

„Áno?“ reagoval Erlyn a pristúpil bližšie. Do nosa mu vbehol pach z čerstvej kôpky lajna.

„Všimol som si, že chodíš po celom meste. Hľadáš čosi? Miestni sú podozrievaví voči cudzincom a hlavne keď prídu ozbrojení.“

„Hľadáam ženu,“ odpovedal Erlyn.

Kočís zoskočil z vozu. Oprášil si poriadne zafúlčané sedliacke nohavice. „Ženu?“ spýtal sa prekvapene. „V tejto diere? Máme tu staré gazdiné, ale žiadnu nevestu si tu teda nenájdeš.“

„Nehľadáam nevestu.“

„Tak potom na konci mesta,“ ukázal kamsi pomedzi domy, „je taký menší bordel. Chodia sem za robotou muži z veľkej diaľky. Vieš ako to je. Po ťažkom dni v lese si vypijú a potom chcú ukojiť svoje vášne. Obťažovali miestne ženy, ale potom niekto dostal nápad a založil pre nich nevestinec. Takže ak chceš ženu skús tam, ale tie sú jazdené viac ako tento môj starý voz.“

„Nehľadáam potešenie,“ riekol stopár. „Hľadáam ženu popolavých vlasov na bielom koni.“

„Aha, aha,“ spustil kočiš a potľapkal po boku jedného zo svojich ťažných koní. „Tak ten biely kôň je teda krajší ako tieto moje, ale určite by neutiahol takýto voz.“

Erlyn spozornel. „Takže si ju videl? Aj bieleho koňa?“

„Hlboko v lese,“ spustil muž. „Máme tam rúbanisko. Čosi praskalo v poraste a kriakoch. Mysleli sme si, že je to medveď, alebo čo. Ono ti tam z tých kriakov vyšla žena na bielom koni. Ako sa tam dostala to neviem. Les je hustý ako hovädo. Bola vyplašená, sťa by ju naháňala svorka vlkov. Tiež bola unavená. Sotva držala oči otvorené.“

„Povedala niečo?“

„Bola ticho. Len pozerala ako nepríčetná. Pýtali sme sa jej či potrebuje pomoc, či sa stratila a tak, ale ona nič. Ani muk. Povedali sme jej, teda, že ak chce oddych a bezpečie nech ide do mesta.“ Kočiš ukázal prstom na hostinec na druhej strane námestia za chrbtom stopára. „To je jediné miesto kde je aj ubytovanie pre cudzích ľudí. Potom sú tu len nocľahárne pre drevorubačov.“

„Kde ju nájdem? Je stále na rúbanisku?“

Kočiš mávol rukou. „Ale kdeže. Poslali sme ju sem do mesta. Reku ďalej už nič nie je, len Záhrobné Hory a tam teda nikto dobrovoľne nepôjde.“

„Ktorým smerom odišla?“

„No dala si poradiť. Obrátila koňa a vybrala sa dole smerom k mestu.“

„Zvláštne,“ zhodnotil Erlyn. „Kedy to bolo?“

„Dnes poobede.“

„Takže by mohla byť už v meste?“

„No ja ti neviem,“ mykol plecami kočiš. „Ako som schádzal s týmto drevom,“ pokynul hlavou smerom k naloženému vozu, „som ju nestretol. Netuším.“

„Ďakujem za informácie.“

„No nie je zač. A prečo ju hľadáš? Čo si ty nejaký ten oný z kráľovského dvora?“

„Nie som,“ odpovedal Erlyn.

„No nebudem ďalej vyzvedať,“ povedal kočiš a jeho pohľad spočinul na rukoväti meča, ktorá trčala stopárovi spod plášt'a. „Nechceme tu problémy. Dúfam, že ho nepoužiješ.“

Erlyn nič nepovedal. Len úctivo sklonil hlavu na znak vďaky. Otočil sa a vybral sa smerom k hostincu, ktorý stál na druhej strane malého námestia.

Ak by sa nachádzala v meste, už by ju bol býval našiel. Celkom iste tu nebola, ale prečo tu cítil jej stopu, ktorá ho vodila za nos do kruhu? Nemal sa čoho chytiť. Noci takto vysoko v horách boli nehostinné. Najlepšie bude, keď sa vráti do svojej izby v hostinci a počká, či sa žena ukáže. A keby nie, ráno bude mať možno viac šťastie a jej stopu vycíti lepšie.

V skromnej izbe hostinca vládla tma. Červený stopár Erlyn sedel na posteli s prekríženými nohami opretý chrbtom o stenu a driemal. Oddychoval v akomsi polospánku pripravený sa zobudiť

pri prvej známke nebezpečia.

Jeho myseľ znova zaplavovali pocity tej záhadnej ženy. Nevedel sa ich zbaviť odkedy pohltil ten farebný kameň. Aspoňže bola tá energia čoraz viac krotká a on ju tak mohol spoznávať. Myšlienky záhadnej plavovlasej ženy sa teraz stali aj jeho myšlienkami. Rezonovali v jeho vnútri sťa by mu patrili.

Cítil obrovský a naliehavý strach. Vnímal cudzie myšlienkové pochody. Prečo za mnou niekto neustále chodí? Prečo mi nedajú pokoja? Najlepšie bude zanechať falošnú stopu. Záhrobné Hory mi v tom pomôžu.

Niektó ja blízko. Viem to.

Idú z kopcov. Musím sa vybrať dole.

Musím utiecť.

Uprostred noci z vonku prichádzal dupot kopýt.

Erlyn otvoril oči. Rezko vyskočil na nohy. Nazrel z okna.

Biely kôň stál uprostred vyľudneného námestia, ktoré osvetľoval len chabý mesačný svit.

Neváhal ani chvíľu. Vyšiel zo svojej izby, preletel chodbou a zbehol schodmi dole do hostinca. Nikde nebolo ani nohy. Sotva videl na pár krokov pred seba. Prešiel okolo stolov a vybehol von rýchlejšie ako víchor.

Zamieril priamo k bielemu koňovi. Hneď si všimol, že to je kráľovský valach. Z nozdier agresívne vypúšťal vzduch. Bol zadýchaný a unavený na smrť. Ktosi ho poriadne hnal, čo prezrádzala aj jeho mokrá spenená srst'. Kde však mal svojho jazdca?

Červený stopár cítil zradu. Obzrel sa cez rameno.

Okolo hlavy mu preletel šíp, ktorý svišťal tak ostro, až mu po chrbte prebehol mráz.

Z tmavej ulice sa k nemu rozbehli dvaja muži. Jeden držal napnutý luk a mieril na neho šípm. Druhý držal v rukách sekeru, ktorej ostrie sa zalesklo pod žiarou mesiaca.

Erlyn ešte netasil. Ocitol sa v nevýhode. Najlepšie bude, keď najskôr skúsi diplomaciu. Ale aj tak ho svrbela dlaň.

„Hej, ty!“ zakričal muž so sekerou odetý v tmavom. Nebol to obyčajný sedliak ani miestny drevorubač. Druhý chlap držal tetivu napnutú a hrot šípu mieril stopárovi rovno do stredu hrude.

„Čo je?“ spýtal sa pokojne Erlyn.

„Kde je?“

„Kto?“

„Tá žena čo jazdí na tom bielom koni čo je za tebou,“ odpovedal muž, ktorý zvieral sekeru.

„Ale no tak,“ hovoril s kľudom stopár. „Páni, tak snád' sa dohodneme, nie? Som ochotný vyjednávať aj napriek tomu, že ste po mne vystrelili šíp. Verím, že ste si ma s niekým pomýlili.“

„Netrep a povedz mi, kde je, lebo zdochneš tu a teraz.“

„Neviem o akej žene hovoríte.“

„Si predsa stopár, či nie?“ vyzvedal muž.

„Podľa toho kto sa pýta.“

„Stačilo. Nájdeme ju aj bez teba.“

Muž s lukom napol tetivu.

Erlyn povytiahol meč z pošvy na pol prsta.

Darebák so sekerou sa rozkročil do bojového postoja.

Námestím sa ozvalo zapískanie.

To cudzích mužov na malý moment prekvapilo, avšak nie červeného stopára.

Meč vyletel z pošvy a jeho švih smeroval na chlapa čo zvieral sekeru. Ostrá čepel' prešla oblečením, rozrezala kožu a dostala sa hlboko do hrudného svalu a zastavila sa až na rebrách.

Sekera dopadla na zem. Muž sa v šoku tackal. Jeho tmavú halenu zaliala krv.

Zasvišťal šíp.

Červený stopár cítil ostrú bolesť v ľavom ramene, no to ho nezastavilo. Priskočil k lukostrelcovi a vrazil mu meč do brucha tak rýchlo, že ten chudák si ani nestihol uvedomiť čo sa práve stalo. Luk mu vypadol z roztrasených rúk.

„Patriš k tieňom?“ spýtal sa ho Erlyn a na dôkaz toho, že to myslí vážne, zasunul svoj meč mužovi hlbšie do brušnej dutiny.

„Kch,“ chrnel. Ťažko sa mu rozprávalo. „Červené tiene ťa... ťa...“

Erlyn sa dozvedel čo potreboval. Vytiahol meč. Ozvalo sa vlhké čvachtanie ako sa žľč, krv a vnútornosti toho muža drali cez ranu von.

Jeden prudký švih stačil na to, aby mu oddelil hlavu od tela. Na kamennú dlažbu dopadla nehybná mŕtvola.

Druhý muž kľačal na kolenách v kaluži vlastnej krvi, ktorá vytekala z rany na jeho hrudi. Červený stopár ho bez ľútosti prepichol mečom. Ten sa zrútil na zem hneď vedľa svojej sekery. Zvíjal sa ako z neho unikal život. Naposledy vydýchol a prestal sa hýbať.

Erlyn vedel, že nebezpečie je stále nablízku. Šíp mu oškrel rameno a spôsobil menšiu reznú ranu, ale nebolo to nič, čo by sa nedalo vydržať.

Kto to predtým zapískal? Prečo? Musel zapojiť svoje stopárske zmysly. Spojil sa s energiou popolavej ženy. Cítil jej prítomnosť v jednej z bočných uličiek.

Nechal za sebou dve mŕtvolky uprostred námestia a rozbehol sa po stope.

Tma v úzkej ulici mu bránila v hľadaní. Sotva videl na pár krokov pred seba. Postupoval opatrne a v ruke pevne držal meč aj napriek tomu, že v ramene cítil pulzujúcu bolesť. Stopa viedla presne sem a bola čoraz silnejšia.

Lenže nebol tu sám. Počul kroky a hlasy. Nastražil uši a počúval.

„Hej!“ akýsi mužský hlas sa rozliehal uličkou.

Ozývali sa kroky niekoľkých ľudí.

„Bola tu! Nájdite ju!“

Dupot krokov sa približoval.

„Mám ju! Poďme! Musíme ju chytiť!“

Erlyn spozornel. Stopa ostala slabá, akoby sa vytrácala. Že by ho zase vodila za nos ako cez deň, keď blúdil mestom do kruhu?

Čosi sa vyrútilo z tmy. Ktosi do neho sotil plnou silou, až stratil rovnováhu a narazil do steny. Sotva v ruke udržal meč.

Ulicou sa ozývali tvrdé kroky utekajúcich mužov. „Rýchlo za ňou!“

Červený stopár sa rozbehol za osobou, ktorá ho odsotila. Zahla do druhej uličky.

Strhla sa hotová naháňačka. Za sebou počul kroky, ktoré prichádzali za všetkých smerov, odvšadiaľ a odnikiaľ zároveň, nakoľko sa ich ozvena odrážala od stien domov.

Spletité uličky nemali konca.

Erlyn však znova zacítil stopu. Vábila ho ako psa, ktorý cíti pečenú klobásu, lenže na jeho prekvapenie viedla všade. Do každej ulice, za každý roh. Nevedel určiť jej presný pôvod.

Musel sa spoľahnúť na intuíciu, keďže jeho zmysly ho zradili. Zabočil vľavo a bežal, čo mu sily stačili. Bol tak blízko.

Vybehol z tmavej uličky von na dláždenú promenádu, ktorá sa pripájala na námestie. Tichú noc prehlušil dupot kopýt. Precvával popred neho biely kôň, až ho takmer zrazil. Len tak tak sa mu stihol uhnúť. Jazdca si v tej rýchlosti všimol len letmo. Pod svitom mesiaca spoznal ženu a videl ako za ňou vejú popolavé vlasy.

Zdúchla preč. Stopa sa vzdáľovala. Našiel ju. Nemal pochyb.

Z temnoty za ním vybehli traja muži. Ďalší dvaja sa približovali po hlavnej ulici. Mali ho v hrsti. Hrdlorezi takmer nikdy nepracovali v tak veľkej skupine. Niektorí chcel tú ženu dostať za každú cenu.

„Hej!“ zakričal jeden z nich a švihom ruky po stopárovi vrhol dýku.

Cink!

Erlyn ju odrazil čepel'ou meča. Vedel, že proti toľkým nemá šancu a akosi tušil, že v meste ich bude ešte viac.

Rozbehol sa teda ulicou jediným voľným smerom a to bol ten, ktorým práve odcválala žena na bielom koni.

Muži utekali za ním.

Na streche domu sa oproti nočnej oblohe mihli obrisy postáv s lukmi v rukách.

Zasvišťal šíp, narazil do dlažby hneď vedľa stopára. Ďalší ho minul len o chl'p a zapichol sa do dverí domu.

„Stoj! Stoj ty hajzel!“ ozvalo sa nocou.

Toľký rozruch zobudil aj ľudí v meste. Otvárali okná a pozerali sa čo sa deje.

Erlyn utekal, až za ním vial jeho červený plášť.

Chladný vzduch v horách mu liezol pod kožu. Erlyn dýchal prerývane a z úst vypúšťal obláčiky pary. Už nevládal utekať a tak pokračoval len krokom. Hlboko v lese si nevidel ani na špičku nosa. Domnieval sa však, že čoskoro začne sviatať.

Aspoňže ušiel tým hrdlorezom. Napočítal ich sedem. Keď pripočíta aj tých čo zabil tak to bolo spolu deväť. A že sa teda vôbec neostýchali. V hre bolo očividne veľa, keď sa netrápili tým, že ich uvidí polovica mesta.

Našťastie z toho vyviazol len s ľahkým zranením zo šípu na ramene. Utrážil len škrabanec.

Pokúsil sa naviazať na stopu tej ženy. Nanešťastie necítil nič. Nemal sa čoho chytiť.

Zmáhala ho únava. Vytrhli ho z meditácie uprostred noci a odvtedy až doteraz sa vôbec nezastavil. Mestu Svetava sa bude musieť vyhýbať oblúkom. Celkom iste tam na neho budú čakať.

Sadol si pod strom na vlhkú zem, prekrižil nohy a oprel sa o mocný kmeň. Do lona si zložil pošvu s mečom.

Zavrel oči.

Znova sa do jeho mysle votreli pocity tajomnej ženy. Presne tak ako predtým cítila strach a nutkanie utekať. Ale kam?

Sústredil sa. Nechal, aby ho samotné bytie tej ženy ovládlo. Vnímal jej myšlienky akoby

boli jeho vlastné.

Musí ísť na sever. To je jediná možnosť. Čosi ju tam lákalo. Záhrobné Hory ju volali. Popud tam ísť nevedela udržať. Netušila kde sú ani prečo tam musí ísť, no viedla ju neviditeľná ručička pomyselného kompasu.

Akýsi chlap sa jej votrel do hlavy. Toľko vedela. Stopoval ju a ona prišla na to, ako urobiť falošnú stopu. Čím boli Záhrobné Hory bližšie, tým viac sa jej otvárali zvláštne, priam mystické schopnosti. Ukryje sa tak pred ním, kým nezistí čo je zač, ale nedovolí, aby ho niekto zabil. Možno nie je zlý ako všetci ostatní, ktorí ju chcú dolapiť. Dobré, že zapískala. To tých vrahov rozladilo a on ich premohol.

Erlyn sa odpútal od jej myšlienok a otvoril oči. Bolo už ráno a cez koruny stromov prenikal ostré slnečné lúče. Nadýchol sa sviežeho horského vzduchu.

Vstal, upravil si púzdro s mečom na opasku a pozrel sa na polohu slnka. Podľa neho dokáže určiť kde je sever.

Teraz nebolo pochyb, že tá žena ide do Záhrobných Hôr, ale prečo to ostávalo záhadou.

Tým, že dovolil jej myšlienkam preniknúť do jeho hlavy, si k tej žene vytváral čoraz bližší vzťah a to ju nikdy nevidel, teda okrem krátkeho momentu, keď okolo neho precválala na koni. Prišlo mu, že ju pozná už nejaký ten čas. Cítil ľútosť. Myšlienkové pochody ženy mu prišli skutočne zvláštne a akosi pochmúrne.

Červený stopár kráčal strmým kopcom obklopený hustým lesom. Chcel sa dostať na hrebeň, aby mal lepší výhľad a mohol sa zorientovať, ale masívnosť týchto hôr mu to neľahčovala.

Strávil na nohách celý deň. Doľahla na neho únava. Nič nevypil a nezjedol. Opúšťala ho sila. Svoje zásoby nechal v hostinci keď musel utiecť pred hrdlomezmi. V ústach mal sucho sťa by chodil po púšti a nie po vlhkom lese.

Našťastie natrafil na vyšliapaný horský chodníček. Nezdalo sa, že by ho používali často. Dovedol ho k drevenej chatrči na malej čistinke. Z komína stúpala dym.

Dvere sa otvorili. Von vyšiel zarastený muž s dlhými vlasmi. Odetý bol pomerne skromne avšak jeho meštianske veci dali najavo, že to nie je miestny drevorubač. Na hrubom opasku mu viseli rôzne prívesky, retiazky a šnúrk. Ľahké vrásky prezradili, že má medzi štyridsať až päťdesiat rokov.

„Zdravím, cudzinec,“ ozval sa muž. „Čo ťa sem privádza?“

„Práca,“ odvetil Erlyn keď prišiel pred dvere domu.

„Veľa ľudí nechodí takto hlboko do lesa,“ riekol muž a pozorne si premeral návštevníka od

hlavy po päty. Od špinavých zablatených topánok až po jeho vlasy farby slamy. „Ty si stopár?“ spýtal sa celkom nedbalo.

Erlyn spozornel a ruka mu klesla k opasku kde mal zapuzdrený meč. „Podľa toho kto sa pýta.“

„Nechaj ten meč tak,“ povedal cudzí muž. Podľa pokojnej reči tela sa nechystal útočiť. „Ja ti neublížim. Dovoľ, aby som sa predstavil. Som Hedonín z cechu Pozemských mágov.“

„Ja sa volám Erlyn a som stopár.“

„Povedz, stopár, prečo si sem prišiel?“

„Ako som už povedal, práca.“

„Niekoho hľadáš?“

„Áno.“

„Takto blízko Záhrobných Hôr?“

„Vyzerá to tak,“ odpovedal mu Erlyn. Jeden malý detail mu však nesedel. „Ak si Pozemský Mág, kde máš medailón?“

„Ach,“ povzdychol si Hedonín. „No samozrejme.“ Spod haleny vytiahol zlatý medailón v tvare kosoštvorca.

Erlyn si ho pozrel. Bol spracovaný detailne a išla z neho akási neznáma sila.

„Pod', stopár, pozývam ťa do môjho domu. Vyzeráš byť na smrť vyčerpaný.“ Odložil svoj medailón a podržal pre svoju návštevu otvorené dvere.

„Ďakujem,“ povedal Erlyn a vstúpil do chatrče.

Vnútro skromnej drevenice pôsobilo čistým a usporiadaným dojmom. V krbe horel oheň a nad ním sa čosi voňavé varilo v kotlíku. Na malom pracovnom pulte vedľa krbu spočívali nože naukladané od najmenšieho po najväčší. Na poličkách popri stenách ležali vzorne poukladané knihy. Hrubá svieca žiarila na stole. Vedľa nej stála nádobka s atramentom a vtáčim perom. Papiere s rozpísaným textom boli pekne uložené vedľa seba a zarovnané presne hranu k hrane.

„Vitaj u mňa, Erlyn. Prosím posad' sa,“ odsunul jednu stoličku do stola. „Čoskoro bude hotový guláš z diviny. Veľmi dobrý.“

Stopár si sadol. Zalial ho blažený pocit úľavy. Vystrel si unavené a stuhnuté nohy pod stôl.

Jeho hostiteľ ho ponúkol vodou. Tú samozrejme Erlyn vypil priamo z džbánu na pár dúškov.

„Kým naložím jedlo budem rád, keď mi povieš čo vieš o cechu Pozemských Mágov. Zdá sa, že medailón poznáš.“ Hedonín prešiel ku krbu a veľkou varechou premiešal guláš. Potom kotlík odložil nabok a začal chystať misky a príbory.

„To je tak,“ spustil Erlyn. „Pre jedného som pracoval. Bolo to dávno. Viem, že skúmate pozemské magické sily a ich podstatu.“

Hedonín položil na stôl dve lyžice a pekne ich narovnal. Odložil fľaštičku s atramentom a tiež svoje zápisky. Odniesol ich na jednu z políc. „Presne tak,“ riekol ako práve prešiel ku kotlíku. Zobral misky a začal naberať. „Ja som tu už niekoľko mesiacov. Skúmam Záhrobné Hory. Starám sa o všetko sám. Sem tam zbehnem do mesta kúpiť zásoby, ale inak si jedlo ulovím, alebo nazbieram hríby.“

„Mág čo loví?“ prekvapil sa Erlyn.

Hedonín priniesol dve misky s gulášom a zložil ich na stôl. „Veru lovím. Dobrú chuť.“

Červený stopár si nabral na lyžicu, pofúkal a ochutnal. „Výborný.“

„Povedal som ti.“

Chvíľku jedli v tichosti. Sfékali čerstvý horúci guláš. Padol veru dobre, obzvlášť po tak náročnom prechode horami.

„Ách,“ vzdychol spokojne Hedonín. „Tento recept nikdy nesklame. Chutilo ti?“

Erlyn prikývol a do prázdnej misky odložil lyžicu.

„Prezrad' mi,“ spustil mág Hedonín a pohodlne sa oprel. „Prečo ideš smerom k tým prekliatym horám?“

„Práca.“

„Nikto tam nejde kvôli práci. Je to tam nebezpečné.“

„Niekoho hľadám a ten niekto tam má namierené,“ odpovedal napokon Erlyn.

„Ten niekto je tá žena, ktorej esenciu máš v sebe?“ spýtal sa na rovinu Hedonín. „Nepozeraj tak na mňa. Cítim mágiu. Akúkoľvek mágiu. Vy stopári máte nadanie konzumovať magické predmety a tak dokážete stopovať.“

„Je to tak,“ prikývol Erlyn. Veď čo iné mu aj ostávalo ako povedať pravdu. Tento čarodej by ho hneď prehliadol.

Hedonín mu pozrel do očí ponad zapálenú sviecu na stole. „Dávaj si pozor. To čo si skonzumoval, nech to bolo čokoľvek, má v sebe čosi zo Záhrobných Hôr.“

Erlyn spozornel. „Ako to myslíš? Tá žena je z tých hôr?“

„To netuším, ale tá esencia čo v sebe máš nesie tú istú magickú silu aká je v Záhrobných Horách. Ver mi. Už som tu dosť dlho na to, aby som to spoznal.“

„Hm,“ zamyslel sa červený stopár. „Čo to je za energiu?“

„Poznáš históriu Záhrobných Hor?““

„Nie.“

„Nikto nevie, čo presne sa tam stalo. S istotou vieme, že niekto vypustil obrovskú a zničujúcu mágiu. Všetko živé zahynulo a premenilo sa na popol. Mihnutím oka zmizli celé hory a

ostala z nich len vyprahnutá pustatina. Z popola povstali čudésne tvory znetvorené tou mágiou. Obrovské územia doslova kam dovidíš sa zmenili na nehostinnú krajinu bez života. Energia toho miesta je agresívna a každý kameň, každá skala, zoschnutý kmeň či zrnko prachu vypúšťa akési posmrtné temné žiarenie.“ Hedonín si povzdychol. „Doteraz som neprišiel na to čo sa tam stalo. Je to záhada dokonca aj pre Pozemských mágov.“

Erlyn pozorne počúval. Prečo tam tá žena chcela ísť za každú cenu?

„Ako som už povedal,“ pokračoval čarodej. „Tá žena, ktorú hľadáš, jej životná esencia má v sebe Záhrobné Hory. Nepýtaj sa ma prečo, ale je to kuriozita.“

„Preto si ma pozval dnu? Aby si ma mohol skúmať?“

„Cítil som ťa z diaľky, to je pravda. Nemám záujem ťa skúmať, ale skôr tú ženu. Neublížim jej, ale myslím, že keby ju vidím zblízka, pomôže mi to vo výskume.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Ak by si ju našiel, zastav sa s ňou u mňa. Sľubujem na môj medailón, že jej neublížim.“ Spod košele vytiahol zlatý kosoštvorec na retiazke, symbol Pozemských mágov. Priložil ho k perám a pobožkal ho.

„Nie som jediný, čo ju hľadá,“ povedal Erlyn.

„To som čakal,“ povedal Hedonín. Odložil svoj medailón znova pod košeľu. „Za takú silu by veľa ľudí kráľovsky zaplatilo.“

„Vieš mi v hľadaní pomôcť?“ spýtal sa stopár. Jeho vnútorný hlas mu hovoril, že tomu mužovi môže veriť.

„Pozrime sa na to,“ povedal Hedonín a vstal. Obišiel stôl a postavil sa za červeného stopára. „Ty len pokojne sed'. Možno niečo zacítiš. Nezľakni sa.“

Hedonín z rádu Pozemských mágov cítil vlákna čarovnej energie. Videl ako sú spradené dokopy. Hovorilo sa, že magickú priadzu vytvoril inteligentný dizajnér, ľudovo povedané boh.

Spojil sa s esenciou záhadnej ženy a čítal ju ako otvorenú knihu, aj keď v jazyku, ktorému až tak dobre nerozumel. Dokázal však niektoré vlákna rozplieť a takpovediac im zmenil trasovanie.

Erlyn sa na stoličke otriasol, sťa by ho preskočila samotná smrť. Chlpy na celom tele mu stáli dupkom.

„Je to hotové,“ riekol Hedonín. Prešiel okolo stola, vzorne zasunul stoličku a potom sfúkol sviecu. Miestnosť osvetľovali už len plamene v krbe.

„Čo je hotové?“ vyzvedal Erlyn. Do nosa mu vošiel dym stúpajúci z knôtu sviečky.

„Budeš cítiť jej stopu celkom neomylné,“ spustil čarodej. Zobral misky zo stola a odniesol ich na pracovný pult. Namočil kus handry a začal ich umývať. „Ona skutočne použila silu Záhrobných Hôr, aby vytvorila falošnú stopu. Jednoducho povedané zmenil som vlákna mágie tak,

aby na teba falošná stopa nemala vplyv. Za ten čas som sa čosi na týchto nešťastných horách naučil.“

Červený stopár Erlyn vstal. „Ďakujem. Pomôžem ti s niečím?“

„Ach, nie. Si môj hosť. Musíš načerpať sily. Ľahni si ku krbu. Tam v rohu v skrinke je deka.“

„V tejto skrinke?“

„Presne tam. Na strednej policičke.“

„Mám ju,“ povedal Erlyn a vytiahol hrubú deku. Rozložil ju na zem rovno pred krb.

Hedonín odložil umyté misky na policu a pekne ich narovnal. Všetko muselo byť perfektne zarovnané. Prešiel ku dverám do spálne a otvoril ich. Otočil sa a pozrel sa na Erlyna. „Oddýchni si, stopár. Ráno vyrazíš do Záhrobných Hôr. Budeš potrebovať veľa síl. Ak sa rozhodneš odísť skôr ešte pred svitaním, nemusíš ma budiť. Želám ti veľa šťastia a prosím, ak tú ženu nájdeš prived' ju.“

„Urobím tak,“ súhlasil stopár.

„A ešte jedna vec,“ hovoril Hedonín z prahu dverí. „V Záhrobných Horách žijú zvláštne tvory. Prežívajú z magickej energie toho miesta. Tá istá ničivá mágia ich zmenila k nepoznaniu. Tiež sa tam z času na čas vyskytnú prachové víchrice. Dávaj si veľký pozor.“

„Budem,“ prikývol červený stopár. „Ďakujem za radu.“

„Dobrá noc,“ rozlúčil sa čarodej Hedonín a zavrel za sebou dvere.

Erlyn sa rozhodol, že po dlhej dobe sa poriadne vyspí. Nebude len meditovať v sede ako doteraz. Zhodil plášť, opasok aj meč. Vyzul sa a poriadne si ponat'ahoval nohy.

Ľahol si na chrbát na mäkkú deku. Oheň v krbe plápolal.

Zavrel oči. Veľmi rýchlo ho premohla únava a zaspal tvrdo.

Snívalo sa mu o záhadnej populavej žene. Cítil všetko čo cítila aj ona. Dokázal čítať jej myšlienky celkom jasne, s'ť a by boli jeho vlastné. Vnímal buchot jej srdca.

Bola veľmi blízko Záhrobných Hôr. Volal ju tam akýsi vnútorný hlas.

„Kto si?“ ozvala sa v jeho mysli. „*Cítim tvoju prítomnosť v mojej hlave. Kto si? Prečo ma sleduješ?*“

Erlyn jej nedokázal odpovedať slovne. Vedel s ňou komunikovať len za pomoci myšlienok. Bolo to tak zvláštne a neprirodzené dokonca aj pre neho.

„Stopár?“ hovoril ženský hlas, ktoré sa rozliehal snovým svetom. „*Prečo ma hľadáš?*“

On k nej vyslal odpoveď.

„*Aká práca? Kto ti platí?*“

Na túto otázku jej nemohol odpovedať.

„Nechaj ma tak. Ja tu nechcem byť. Nechajte ma všetci na pokoji. Chod' preč z mojej hlavy!“

Erlyn sa zobudil až ráno. Cez okno do chatrče prenikali prvé slnečné lúče. V krbe ostali len žeravé uhlíky.

Spánok mu prospel. Únava sa vytratila. Rýchlo poskladal deku a odložil ju do police. Prichystal sa na cestu, zobral svoj meč a vyrazil. Pozemský mág Hedonín ešte očividne spal.

Ticho hlbokého lesa ho upokojovalo, čo mu pomohlo zachytiť stopu ženy. Bola tak jasná a čistá, až mu to prišlo zvláštne. Spojenie medzi nimi zosilnelo.

Kráčal do strmého kopca. Už je skoro na mieste.

Pohľad, ktorý sa mu zo skalného vrcholu odhalil, ho takmer obral o dych.

Spustošené a zdevastované horské masívy bez známky života sa rozliehali kam oko dohliadlo. Absolútna ničujúca skaza sa prehnala touto časťou zeme. Dokonca aj obloha potemnela napriek tomu, že bolo poludnie. Slnko zafarbovalo Záhrobné Hory do odtieňov červenej farby ako sa jeho lúče snažili predať cez prašný vzduch.

Červený stopár sa vybral dole po strmých skalách do nehostinného a vyprahnutého údolia.